

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobkyně: **E. H.**, narozená „X“,
Bytem „X“,
zastoupená obecným zmocněncem P. K.,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. SZ/34/2012/9S-ÚSK,
č. j. MPSV-2016/75065-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2016/75065-916, sp. zn. SZ/34/2012/9S-ÚSK, se pro nezákonnost a vadu řízení zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 748 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím obecného zmocněnce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 4. 2016, č. j. MPSV-2016/75065-916, sp. zn. SZ/34/2012/9S-ÚSK, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1946/2012/VAR, kterým byl přiznán žalobkyni příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně od ledna 2012, a to tak, že se žalobkyni přiznává od ledna 2012 příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně a od listopadu 2014 se jí zvyšuje příspěvek na péči z částky 800 Kč na 4 000 Kč měsíčně.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že nebyl respektován správními orgány názor Nejvyššího správního soudu obsažený v jeho rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 4 Ads 72/2015-28. V tomto rozsudku bylo poukázáno na rozpor posudků vyhotovených v rámci tohoto řízení se skutečností, že následně byla žalobkyně uznána osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV. Zdůraznila, že žalobou napadeným rozhodnutím dokonce bylo rozhodnuto o období, pro které byla žalobkyně pravomocným rozhodnutím Úřadu práce České republiky, kontaktního pracoviště ve Varnsdorfu, ze dne 5. 1. 2015, č. j. 54/2015/VAR, uznána osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, a to ode dne 1. 9. 2014.
3. Dále žalobkyně namítala podjatost lékařů, kteří byli členy posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, neboť jsou spjati právě s Ministerstvem práce a sociálních věcí, které ve věci rozhoduje. Domníval se, že by měl ve věci posudek vyhotovit nezávislý znalecký ústav. Zdůraznila, že postup žalovaného vyvolává dojem, že přiznání určitého stupně závislosti na pomoci jiné fyzické osoby se odvíjí od libovůle posudkových lékařů.
4. Dále poukázala na rozpory v hodnocení svého zdravotního stavu ze strany posudkových lékařů, kdy docházelo k rozporům v hodnocení hned několika kritérií ohledně zvládání základních životních potřeb. Poukázala na skutečnost, že jednotlivá hodnocení se odvíjela i od skutečnosti, jaké odbornosti jednotliví lékaři byli. Poukázala na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí je velice nepřehledné a je velice obtížné se v něm orientovat. Zdůraznila, že ohledně jejího zdravotního stavu byl navržen výslech jejích dcer, které se o ni starají, ovšem k tomuto výsledku nebylo přistoupeno.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a kompletní spisovou dokumentaci. Vyjádřil přesvědčení, že v předmětné věci bylo postupováno v souladu s příslušnými právními předpisy. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě podkladů, které vypracovala jak posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, tak i posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, u které byl v rámci objektivit vypracován srovnávací posudek. Skutečnost, že nebylo rozhodnuto ve věci dle přání žalobkyně, jí dle žalovaného nedává právo hodnotit morální úroveň rozhodujících úředníků. Žalovaný trval na tom, že v posudcích se posudkové komise vyjadřovaly ke zdravotnímu stavu žalobkyně, a to od 1. 1. 2012, což žalovaný považuje za správné. Posudky považuje za odborně vypracované a odpovídající požadavkům úplnosti a přesvědčivosti. Zdůraznil, že při posuzování stupně závislosti bylo postupováno s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2015, č. j. 4 Ads 72/2015-28. Zdůraznil, že skutečnost, že posudková komise došla při posuzování stupně závislosti dle posudkových kritérií k jinému názoru než posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, dle žalovaného neznamená, že se jedná o nesprávný posudek a tedy nesprávný podklad rozhodnutí. Nebylo jakkoli důvodné požadovat jako podklad vyjádření dcer žalobkyně, které by nepřineslo žádné objektivní posudkově významné skutečnosti.

Ústní jednání soudu

6. Při jednání soudu konaném dne 23. 4. 2018 obecný zmocněnec žalobkyně přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Uvedl, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí trpí zásadní právní i skutkovou vadou. Poukázal na vydání rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Varnsdorf, ze dne 5. 1. 2015, č. j. 54/2015/VAR, kterým byla žalobkyně uznána ode dne 1. 9. 2014 osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV. Uvedl, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 1. 2015. Poukázal na skutečnost, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí rozhodoval mimo jiné i o období, o němž bylo pravomocně rozhodnuto výše uvedeným rozhodnutím úřadu práce. Trval na tom, že od září 2014 do budoucna nemělo být žalobou napadeným rozhodnutím rozhodováno, neboť jde již o věc pravomocně rozhodnutou. Zdůraznil, že na rozdíl od posudkových lékařů vyhotovujících posudky pro posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí lékařka vyhotovující posudek pro prvostupňové rozhodnutí ze dne 5. 1. 2015 osobně navštívila žalobkyni doma a na základě osobního kontaktu vyhotovila posudek, kde shledala žalobkyni závislou na péči jiné fyzické osoby ve IV. stupni závislosti.
7. Žalovaný se z jednání soudu písemně omluvil.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Smyslem zák. č. 108/2006 Sb. o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 8 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

10. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

11. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
12. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
13. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.
14. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
15. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
16. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
17. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
18. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
19. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
20. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Podle § 11 odst. 2 zákona o sociálních službách činí výše příspěvku pro osoby starší 18 let za kalendářní měsíc 800,- Kč, jde-li o lehkou závislost, 4 000,-Kč, jde-li o středně těžkou závislost, 8 000,- Kč, jde-li o těžkou závislost a 12 000,- Kč, jde-li o úplnou závislost. Nárok na příspěvek přitom vzniká dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a § 8 citovaného zákona.
23. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně požádala o příspěvek žádostí ze dne 25. 1. 2012. Dne 3. 2. 2012 bylo provedeno sociální šetření pro účely řízení o příspěvku na péči. V rámci tohoto sociálního šetření bylo zjištěno k jednotlivým základním životním potřebám, že se žalobkyně sama postaví, ale nevstane bez pomoci, orientuje se pouze v okolí domu, otázkám rozumí, odpovídá, ale mívá výpadky paměti, sní předložené jídlo, ale láhev neotevře, oblékání a obouvání bez pomoci nezvládá, při vstupu do vany potřebuje pomoc, potřebuje pomoc při mytí a následném oblékání, po použití WC potřebuje pomoc při vstávání ze sedu, potřebuje pomoc při přípravě a podávání léků, jezdí na návštěvy a úkony péče o domácnost nezvládá. Byt je v přízemí. O žalobkyni pečují její dcery.
24. Dne 12. 3. 2012 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobkyně posudkovou lékařkou MUDr. J. Š. V posudkovém zhodnocení uvedla, že neshledala žádné diagnózy odůvodňující v sociálním šetření konstatovanou neschopnost chůze. Opětovně kontaktovala sociální pracovníci, která potvrdila chůzi na hranici. Dále byla posudkovou lékařkou kontaktována MUDr. V. – ošetřující lékařka, s dotazem na existenci diagnózy, která by tvrzení o neschopnosti chůze odůvodňovala. Na vyšetření k posudkové lékařce přišla v doprovodu dcer. Posudková lékařka dospěla k závěru, že se jedná spíše o menší snahu žalobkyně a vliv obezity, než o postižení nosného aparátu. Posudková lékařka konstatovala, že za nezvládnuté považuje následující základní životní potřeby: tělesná hygiena, péče o zdraví a péče o domácnost. Na základě tohoto hodnocení bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 800,- Kč měsíčně od ledna 2012. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání.
25. V rámci odvolacího řízení žalovaný požádal o posudek v souladu s ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí. Posudková komise jednala za přítomnosti žalobkyně dne 13. 9. 2012 ve složení MUDr. H. W. jako předsedkyně, MUDr. P. K. – neuroložka a L. W. - tajemnice, a dospěla k závěru, že žalobkyně je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni závislosti I., neboť vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopna zvládat čtyři základní životní potřeby. Komise stručně uvedla obsah lékařských zpráv, ze kterých vycházela a závěry vyšetření provedeného odbornou lékařkou neuroložkou přímo při jednání komise. Komise konstatovala, že po psychické stránce je žalobkyně normálního intelektu, s poruchou paměti, zhoršenou orientací časem i místem. Komise konstatovala aterosklerotickou encefalopatii s podezřením na počínající demenci. Po smyslové stránce konstatovala omezení zraku (nevidí na levé oko) a zhoršený sluch. Nejedná se však o úplnou slepotu obou očí ani o úplnou nebo praktickou hluchotu obou uší. Žalobkyně byla schopna při jednání komise přiměřeně komunikovat. Komise rovněž konstatovala existenci řady interních chorob, které však neměly rozhodující vliv na funkční schopnosti žalobkyně. K pohybovému postižení komise uvedla, že žalobkyně je po cévní mozkové příhodě prodělané před lety, kdy je popisováno levostranné postižení, ale s úpravou, levostranná hemiparesa je připouštěna jen jako frustní, pohybové postižení není zhoršeno ani při udávaných levostranných hemihypesteziích a hemiparesteziích. Nejistota při chůzi je při polyneuropatii dolních končetin prokázána, ale bez významného postižení hybnosti. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Komise uvedla, že žalobkyně byla schopna samostatné chůze bez opory v rámci místnosti, v terénu s oporou jedné francouzské hole. Nebylo zjištěno postižení hybnosti horních končetin ani jejich jemné motoriky. Komise konstatovala, že s přihlédnutím k závěru posudkového lékaře a obsahu sociálního šetření dospěla k závěru, že u žalobkyně jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav omezující funkční schopnosti nutné ke zvládnutí základních životních potřeb: tělesná hygiena, péče o zdraví, péče o domácnost a orientace. V případě ostatních základních životních potřeb neshledala komise žádné objektivní důvody vyplývající ze zdravotního stavu žalobkyně, které by odůvodňovaly pozbytí schopnosti výkonu těchto základních životních potřeb.

26. Na základě vyjádření žalobkyně si žalovaný v rámci odvolacího řízení vyžádal doplnění posudku od posudkové komise. Doplnující posudek vyhotovila komise na základě jednání konaného již bez přítomnosti žalobkyně dne 10. 12. 2012. Komise jednala ve složení: MUDr. H. W. – předsedkyně komise, MUDr. J. G. - psychiatr, L. W. - tajemnice. Komise uvedla, že v předchozím posudku byl hodnocen hlavně vliv neurologických onemocnění na funkční schopnosti žalobkyně a nyní vyhodnotila komise veškerou lékařskou dokumentaci hlavně s ohledem na duševní schopnosti žalobkyně. V posudku se komise vyjádřila konkrétně k jednotlivým základním životním potřebám. Mobilita – dle komise žalobkyně nemá zjištěno žádné těžké postižení nosného a pohybového aparátu ani těžkou nebo úplnou funkční poruchu, která by zvládnutí mobility znemožňovala. Žalobkyně je dle komise schopna chůze s oporou jedné vycházkové hole v terénu, po místnosti je schopna chůze i bez opěrných pomůcek, je schopna vydržet stát, samostatně střídá polohy (při jednání komise byla chodící, během celého jednání se pohybovala sama bez pomoci, včetně střídání poloh na vyšetřovacím lůžku, pouze při rychlé vertikalizaci uváděla závratě). Nebyla zjištěna žádná porucha hybnosti znemožňující chůzi po schodech. Žalobkyně byla dle komise schopna i využívat prostředky hromadné dopravy (má duševní, smyslové i pohybové předpoklady). Orientace – dle komise u žalobkyně byla zjištěna lehká demence nejspíše vaskulární etiologie s částečným narušením orientace. Žalobkyně byla dobře orientována osobou, hůře místem v cizím prostředí a hůře i časem. Ve svém přirozeném prostředí se orientovala. Limitující smyslové postižení u žalobkyně komise neshledala. Celkově komise konstatovala, že tuto základní životní potřebu žalobkyně nezvládala. Komunikace – komise konstatovala, že žalobkyně byla schopna komunikovat, při jednání komise komunikovala bez omezení, pokládaným otázkám rozuměla a odpovídala přiléhavě s přiměřenou latencí, nebylo nutno zesilovat hlas, žalobkyně byla schopna i čtení a psaní, byla schopna i používat obvyklé komunikační prostředky (telefon). Stravování – žalobkyně dle komise zvládá, při jednání komise nebyl pozorován třes ani omezení jemné motoriky rukou, nebyla narušena schopnost vybrat si ke konzumaci vhodné potraviny. Oblékání a obouvání – komise uvedla, že žalobkyně se při jednání komise sama před vyšetřením svlékla, po vyšetření se zase sama oblékla, včetně zapnutí knoflíčků, a sama se obula. Při obouvání stála. Dle komise byla žalobkyně schopna vsedě a s vhodnými pomůckami obout si vhodně zvolenou obuv. Tělesná hygiena – tuto základní životní potřebu původně uznala komise jako nezvládnutou, ale tento svůj závěr přehodnotila, neboť žalobkyně byla dle komise schopna provést hygienické úkony, pomoc se vstupem do vany není posudkově rozhodná. Žalobkyně byla schopna i potřebu provedení hygieny sama rozpoznat a k provedení se sama rozhodnout. Lehký stupeň demence tomu nebránil. Výkon fyziologické potřeby – komise uvedla, že žalobkyně byla schopna WC vyhledat, byla schopna střídání poloh, tedy i posazení a postavení, případně s vhodnou pomůckou (např. madlo). Byla schopna i provést očistu. Péče o zdraví – tuto základní životní potřebu žalobkyně dle komise nezvládala, protože potřebovala dohled nad správným a pravidelným Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

užíváním léků. Osobní aktivity – tuto základní životní potřebu rovněž komise hodnotila jak nezvládnutou, neboť žalobkyně potřebovala doprovod a pomoc při vyřizování svých osobních záležitostí (doprovod k lékaři a do lékárny, či donesení léků, doprovod a pomoc při úředních jednáních). Péče o domácnost – tuto základní životní potřebu rovněž vyhodnotila komise jako nezvládnutou, protože žalobkyně nebyla fyzicky schopna v plném rozsahu zajistit chod domácnosti.

27. Na základě vyjádření žalobkyně si žalovaný vyžádal další doplnění posudku od posudkové komise. Doplnující posudek vyhotovila komise na základě jednání konaného již bez přítomnosti žalobkyně dne 4. 3. 2012. Komise jednala ve složení: MUDr. H. W. – předsedkyně komise, MUDr. J. G. - psychiatr, L. W. - tajemnice. Komise uvedla, že vlastní pozorování zástupce žalobkyně a jeho konzultace s pečujícími osobami a následné vyjádření není založeno na odborných znalostech a jde tedy o vyjádření laické. MUDr. G. uvedl, že z dokumentace vyplývá, že se u žalobkyně jedná o lehkou demenci. Při tomto kognitivním deficitu je schopnost zvládat jednodušší úkony sebeobsluhy, včetně tělesné hygieny a oblékání a obouvání, zachována, na rozdíl od složitějších úkonů jako je péče o domácnost nebo osobní aktivity. Komise pak znovu vyhodnotila zvládání jednotlivých základních životních potřeb ze strany žalobkyně. Mobilita – komise uvedla, že trvá na svém hodnocení pohybových schopností žalobkyně, neboť žalobkyně chodila v rámci místnosti i bez opory, s oporou jedné vycházkové hole celkem jistě. Dle komise není důvod, proč by s oporou hole neušla 200 m, případně s přestávkami na odpočinek. Nebylo ani zjištěno žádné postižení pohybového aparátu, které by znemožňovalo chůzi po schodech – hybnost kloubů dolních končetin je dostatečná, taktéž svalová síla je dle komise dostatečná. Komise zdůraznila, že orientační schopnosti a možnosti dojít do obchodu, navštívit lékaře atd. se nehodnotí v rámci mobility, ale v rámci jiných základních životních potřeb (péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost). Orientace – tuto základní životní potřebu hodnotila komise jako nezvládnutou. U žalobkyně vážně především orientace časová, zvládání základních poznávacích a orientačních aktivit je ale u postižení lehkou demencí zachováno. Také je zachována schopnost základních sebeobslužných aktivit. Ve svém přirozeném prostředí se žalobkyně orientovala. Komunikace – dle komise žalobkyně byla schopna komunikovat a při jednání komise komunikovala bez omezení. Pokládáním otázkám rozuměla a odpovídala přiléhavě s přiměřenou latencí. Nebylo třeba zvyšovat hlas. Žalobkyně byla schopna i čtení a psaní. Byla schopna používat i obvyklé komunikační prostředky. Žalobkyně měla schopnost používat telefonní přístroj obecně, pouze částečná schopnost obsluhy mobilního přístroje není dle komise rozhodná. Stravování – komise zdůraznila, že při jednání komise nebyl pozorován žádný třes rukou, pouze jemný neklid akčně, ani omezení jemné motoriky rukou. Komise uvedla, že přenesení nádoby s jídlem je možné, nádoba nemusí být nutně zcela naplněná. Nebyla narušena schopnost vybrat si ke konzumaci vhodné potraviny. Oblékání a obouvání – komise zdůraznila, že žalobkyně se při jednání komise sama před vyšetřením svlékla a po vyšetření zase oblékla, včetně zapnutí knoflíčků. Sama se rovněž obula a při této činnosti stála. Pokud je namítáno, že žalobkyně měla k jednání komise takové oblečení, které je schopna sama zvládnout (údajně bez knoflíčků), pak je doloženo, že při vhodně zvoleném oblečení (považuje se za použití facilitátoru) oblékání a svlékání zvládala. Komise dále uvedla, že žalobkyně byla v sedě a s vhodnými pomůckami (např. dlouhá obouvací lžíce, zouvák) schopna obout a zout i vhodně zvolenou obuv. Žalobkyně neměla při jednání komise při svlékání ani při oblékání potíže s dodržáním správného postupu činnosti nebo s vrstvením oblečení. Tělesná hygiena – komise setrvala na závěru, že tuto základní životní potřebu žalobkyně zvládala a byla fyzicky schopná provést hygienické úkony, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neměla závažné postižení pohybového aparátu. Pomoc se vstupem do vany není dle komise posudkově rozhodná, případně totiž lze použít pomůcek – zabudovaná madla, sedačky do vany. Žalobkyně byla dle komise schopna potřebu provedení hygieny sama rozeznat a k provedení se sama rozhodnout. Dle komise zvládnutí hygienických úkonů je při lehké demenci zachováno. Výkon fyziologické potřeby – dle komise byla žalobkyně schopna WC vyhledat a byla schopna i posazení i zvednutí, případně s vhodnou pomůckou (např. madlo, nástavec na WC). Byla schopna provést i očistu. Komise zdůraznila, že zvládnutí se jako u všech ostatních úkonů hodnotí v přirozeném sociálním prostředí. Základní životní potřeby péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost hodnotila komise i nadále jako nezvládnuté.

28. Komise dále uvedla, že dle nálezu obvodní lékařky ze dne 8. 3. 2012 byla žalobkyně správně orientována osobou, místem i časem. Porucha orientace v čase byla zachycena při jednání posudkové komise. Komise dále uvedla, že při lehké demenci není potřebný dohled jiné osoby po dobu 24 hodin denně. Těžší stupeň demence nebyl u žalobkyně doložen. Komise v závěru konstatovala, že neshledala žádné důvody ke změně posudkového závěru oproti závěru uvedenému v doplnění posudku ze dne 10. 12. 2012.
29. Na základě výše uvedeného posudku posudkové komise a jeho dvou doplnění bylo následně vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2013, sp. zn. SZ/34/2012/9S-ÚSK, č. j. MPSV-UM/4496/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1946/2012/VAR, jímž byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 800,- Kč měsíčně od ledna 2012. Toto rozhodnutí bylo napadeno správní žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 16. 2. 2015, č. j. 42 Ad 11/2013-37, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2015, č. j. 4 Ads 72/2015-28, jak výše citovaný zamítavý rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, tak i rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2013, sp. zn. SZ/34/2012/9S-ÚSK, č. j. MPSV-UM/4496/13/9S-ÚSK.
30. V mezidobí bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Varnsdorf, ze dne 5. 1. 2015, sp. zn. SZ/55441/2013/AIS-SSL, č. j. 54/2015/VAR, kterým bylo rozhodnuto, že příspěvek na péči se žalobkyni zvyšuje z částky 800 Kč měsíčně na částku 12 000 Kč měsíčně, a to ode dne 1. 9. 2014. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že v posouzení stupně závislosti vypracovaném posudkovým lékařem OSSZ Děčín bylo stanoveno, že žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá celkem 9 základních životních potřeb. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 1. 2015.
31. V rámci pokračujícího správního řízení byl vyhotoven další posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem. Komise zasedla ve složení: MUDr. H. W. – předsedkyně komise, MUDr. J. G. - psychiatr, L. W. - tajemnice. Posudek byl vyhotoven bez přítomnosti a přímého vyšetření žalobkyně. Komise vycházela zejména z jediného psychiatrického vyšetření, kterému se žalobkyně podrobila, a to dne 19. 11. 2014 u MUDr. H. K zásadní sporné otázce posouzení psychického zdraví žalobkyně komise uvedla, že podezření na demenci bylo vysloveno při prvním jednání posudkové komise na podkladě vyšetření paměti žalobkyně odbornou lékařkou z oboru neurologie. Do té doby nejsou ve zdravotní dokumentaci žalobkyně žádné zmínky o tomto onemocnění a k potvrzení diagnózy došlo poprvé psychiatrickým nálezem ze dne 19. 11. 2014, kdy je uvedena diagnóza smíšené Alzheimerovské a vaskulární demence a tíže

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

onemocnění byla hodnocena na rozhraní lehké a středně těžké demence. Protože jde o onemocnění, které se rozvíjí postupně, komise měla za dostatečně doložené, že počínající až lehká demence byla u žalobkyně přítomna již v září 2012 a měla vliv na orientační schopnosti žalované. Protože nejde o onemocnění, které se nemůže zlepšovat (léčbou se může pouze stabilizovat či brzdit jeho rozvoj), není možné, že by v září 2012 byla u žalobkyně přítomna demence těžšího stupně než v listopadu 2014. K otázce zvládnutí základní životní potřeby komunikace komise uvedla, že ji žalobkyně zvládala a až psychiatrickým nálezem ze dne 19. 11. 2014 je doložena smíšená demence na rozhraní lehkého a středně těžkého postižení, což opravňuje k uznání nezvládnutí této potřeby pro ztížené porozumění obsahu ústního i písemného sdělení. Ve vztahu k základní životní potřebě tělesná hygiena komise uvedla, že při zohlednění přítomnosti lehké demence není důvod k uznání nezvládnutí této základní životní potřeby, protože již získané hygienické návyky nejsou ztraceny ani při středně těžkém stupni demence. Dospěl k závěru, že žalobkyně byla schopna potřebu provedení hygieny sama rozeznat a k provedení se sama rozhodnout, lehký ani středně těžký stupeň demence tomu nebrání.

32. Komise konstatovala, že žalobkyně byla v období od 1. 1. 2012 do 18. 11. 2014 osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I a v období od 19. 11. 2014 ve stupni II.
33. V rámci pokračujícího správního řízení byl vyžádán revizní posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Praha. Tato komise zasedla ve složení: MUDr. A. O. – předsedkyně komise, MUDr. Z. V. - neurolog, Bc. T. R., DiS - tajemnice. Rovněž toto jednání komise proběhlo bez přítomnosti žalobkyně. Komise konstatovala, že nové sociální šetření z 1. 10. 2014 bylo provedeno na základě odpovědí na kladené otázky bez vlastního ověření či úvahy o schopnosti zvládat či nezvládat sledované činnosti. Přiznání příspěvku na péči IV stupně po posouzení zdravotního stavu OSSZ Děčín bylo dle komise nadhodnocené, neodpovídající ani doloženému sociálnímu šetření, ani objektivním odborným nálezům. Komise se plně ztotožnila se závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem. K výtce Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 4 Ads 72/2015-28, komise konstatovala, že psychiatrickým nálezem ze dne 19. 11. 2014 bylo konstatováno sice zhoršení mnestických funkcí, které ale bylo uvedeno na dolní hranici lehké demence při MMSE 19 bodů, z čehož jednoznačně vyplývá, že nemohlo jít o závažnější stav žalobkyně v období od roku 2012 do 19. 11. 2014. Dle komise z lékařského hlediska není pravděpodobné, aby došlo k podstatnému zlepšení demence v průběhu života. Uvedla rovněž, že posudkový lékař i neurolog byli dostatečně erudovaní k orientačnímu hodnocení stupně demence při svém dosaženém vzdělání, praxi a zkušenostech z lékařské a posudkové služby.
34. Na základě výše uvedených skutečností bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
35. K námitce systémové podjatosti lékařů posudkových komisí soud uvádí následující. Vztahem mezi Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí a samotným Ministerstvem práce a sociálních věcí se již ve svých rozhodnutích zabýval Nejvyšší správní soud a pro stručnost lze odkázat na jeho judikaturu. Například v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 4 Ads 19/2011-66, je uvedeno, že sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejich závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí, kdy členy komisí jsou nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí. S uvedeným závěrem se soud plně ztotožnil. Tuto námitku tedy shledal zcela nedůvodnou.

36. Dále se zabýval soud námitkou žalobkyně, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno o přiznání příspěvku na péči i za období, o kterém bylo již pravomocně rozhodnuto jiným rozhodnutím příslušného správního orgánu. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2015, č. j. 4 Ads 72/2015-28, bylo zrušení rozhodnutí zdejšího soudu o správní žalobě a druhostupňové rozhodnutí. Věc se před správním orgánem tedy vrátila do fáze odvolacího řízení. Zůstal tedy totožný předmět řízení, tedy přiznání příspěvku na péči pro žalobkyni na období od ledna 2012 a období následující. V pokračujícím správním řízení však měl správní orgán vzít v potaz rovněž zásadní skutečnost, že v mezidobí bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktním pracovištěm Varnsdorf, ze dne 5. 1. 2015, č. j. 54/2015/VAR, kterým byla otázka poskytování příspěvku na péči pro žalobkyni pravomocně upravena, a to ode dne 1. 9. 2014 pro období následující tomuto datu. V důsledku vydání výše uvedeného rozhodnutí úřadu práce ze dne 5. 1. 2015 došlo fakticky k omezení předmětu řízení v řízení, ve kterém bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Právní účinky rozhodnutí v řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1946/2012/VAR, zanikly okamžikem, od kterého byl pravomocně přiznán žalobkyni příspěvek na péči na základě její nové žádosti výše uvedeným rozhodnutím Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktním pracovištěm Varnsdorf, ze dne 5. 1. 2015, č. j. 54/2015/VAR, tedy ke dni 1. 9. 2014. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2012, č. j. 1946/2012/VAR, tedy mohlo být upraveno poskytování příspěvku na péči pro žalobkyni pouze pro období od ledna 2012 do 1. 9. 2014. Tento časový úsek byl závazný i pro žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný tedy svým rozhodnutím mohl změnit výši poskytování příspěvku na péči pro žalobkyni pouze v tomto časovém rozmezí. Pokud ovšem žalobou napadené rozhodnutí ve svém výroku upravovalo výši poskytování příspěvku na péči pro žalobkyni v období po 1. 9. 2014, tím, že v něm bylo stanoveno, že od listopadu 2014 se zvyšuje příspěvek na péči žalobkyni z částky 800 Kč na 4 000 Kč, došlo ze strany žalovaného k nepřipustnému překročení vymezeného předmětu řízení. Je zcela nepřipustné, aby druhostupňové rozhodnutí regulovalo výši příspěvku na péči pro delší časový úsek, než na který se vztahovala působnost původního prvostupňového rozhodnutí a docházelo tak fakticky k druhému rozhodování o skutečnostech, o kterých bylo příslušným správním orgánem již pravomocně rozhodnuto. Takový postup by byl zcela mimo právní úpravu, kdy odvolací řízení by nabylo ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí, které upravovalo pozdější období, funkce jakéhosi „kvazipřezkumného“ řízení a docházelo by v rozporu s ustanovením § 48 odst. 2 správního řádu k novému rozhodování ve věci, ve které již bylo jednou pravomocně rozhodnuto. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že tím, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodoval o výši příspěvku na péči pro žalobkyni i pro období po 1. 9. 2014, postupoval v rozporu správními předpisy. V tomto postupu žalovaného spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
37. Další zásadní námitkou žalobkyně byla námitka, že správní orgán nerespektoval stanovisko obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2015, č. j. 4 Ads 72/2015-28, a rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k posouzení psychického zdravotního stavu žalobkyně v rozhodném období. V citovaném rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu je uvedeno: „I když je nutno souhlasit, že při přezkumu rozhodnutí vydaného správním orgánem je nutné vycházet ze skutkového stavu v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., nelze přehlédnout, že posudky posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí vypracované pro účely tohoto řízení jsou z druhé poloviny roku 2012, poslední je z března 2013, přičemž komise v nich dospěla k závěru o neschopnosti stěžovatelky zvládat jen 4 základní životní potřeby, což je výsledek výrazně odlišný od následného posouzení, které proběhlo jen s odstupem 18 měsíců (v říjnu 2014), kdy posudkový lékař OSSZ v Děčíně dospěl k závěru, že stěžovatelka nezvládá celkem 9 základních životních potřeb, takže je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby dokonce ve stupni IV (úplná závislost). S přihlédnutím k opakovaným změnám či rozpakům posudkové komise při určení počtu základních životních potřeb, které není stěžovatelka schopna zvládnout, jakož i s přihlédnutím k absenci lékařských zpráv ohledně psychického onemocnění stěžovatelky nelze pokládat posudky posudkové komise za úplné a přesvědčivé a je nutno souhlasit s námitkami stěžovatelky, které vůči těmto posudkům v kasační stížnosti uplatňuje. Nejvyšší správní soud považuje za chybné a nedostatečné především to, pokud posudková komise bez jakéhokoli lékařského nálezu v prvním posudku vyslovila sice podezření na stěžovatelčinu demenci, aby následně dospěla znovu bez jakékoli lékařské zprávy či osobního vyšetření k závěru, že jde jen o demenci lehkou (viz závěry posudkové komise ze dne 10. 12. 2012), když v novém posudku o zdravotním stavu OSSZ v Děčíně ze dne 3. 12. 2014 vypracovaném na základě vyšetření psychiatra (viz nález MUDr. H. ze dne 19. 11. 2014) byl učiněn závěr, že stěžovatelka trpí smíšenou demencí – Alzheimerovou a vaskulární, není orientována místem a časem, nepíše, je zcela bez náhledu, dominuje zhoršení mnestických funkcí. Je pravděpodobné (což ostatně vyplývá i z výše citovaných závěrů posudkové komise, které však nebyly v tomto směru podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačné a podložené), že touto nemocí stěžovatelka mohla trpět i v době vydání napadeného rozhodnutí v takovém rozsahu a intenzitě, že to způsobovalo vyšší stupeň závislosti, než určila posudková komise. Posudkové orgány se tudíž s touto skutečností nevypořádaly, pokud stran uvedeného onemocnění stěžovatelky neprovedly žádné vyšetření, neobstaraly si žádné lékařské zprávy a nezjistily dostatečným způsobem jeho závažnost a jeho vliv na zvládání základních životních potřeb u stěžovatelky v rozhodné době.“ Dle názoru zdejšího soudu žalovaný skutečně nerespektoval výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu. Ani v následném řízení zakončeném žalobou napadeným rozhodnutím posudkové orgány stran psychiatrického onemocnění neprovedly žádné vyšetření, neobstaraly si žádné lékařské zprávy a nezjistily tedy dostatečným způsobem jeho závažnost a jeho vliv na zvládání základních životních potřeb u žalobkyně v rozhodné době. Posudkové orgány v následném řízení pouze poukazovaly, že psychiatrické onemocnění u žalobkyně nemohlo být v rozhodné době závažnější, nebylo dne 19. 11. 2014, kdy se žalobkyně podrobila vyšetření odborného psychiatrického lékaře MUDr. H. Obě posudkové komise v následném řízení dospěly k závěru, že zdravotní stav, který byl zjištěn při vyšetření žalobkyně dne 19. 11. 2014 odůvodňoval posouzení žalobkyně jako osoby závislé na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. Komise se vůbec nezabývaly otázkou, kdy ke zhoršení psychiatrického onemocnění u žalobkyně došlo a bez dalšího vycházely z toho, že po celou dobu rozhodného období (a to až do 19. 11. 2014) trpěla žalobkyně psychiatrickým onemocněním, které odůvodňovalo její posouzení jako osoby závislé na pomoci jiné fyzické osoby pouze ve stupni I. Tento závěr však nebyl opřen o žádná objektivní zjištění. Z toho důvodu dospěl soud k závěru, že ani v následném řízení nelze posudky posudkových komisí považovat za úplné a přesvědčivé a musel konstatovat, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

38. S ohledem na shora uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí ve výroku rozsudku ad I. zrušil ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, požaduje zásadní doplnění a nezákonnost, a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
39. Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, tak má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, v důsledku čehož soud uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 748 Kč. Tato částka odpovídá cestovnému obecného zmocněnce žalobkyně k jednání soudu z místa jeho trvalého bydliště do Ústí nad Labem osobním automobilem (celková vzdálenost 120 km, doložená spotřeba vozidla 7,3 l/100 km, sazba náhrady 4 Kč/km a cena paliva 30,50 Kč/l). Jiné náklady řízení žalobkyně neuplatnila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 23. dubna 2018

14

42 Ad 17/2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)